

balget, er temmelig isoleret. Jeg skylder Thinget at gjøre Rede for, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til det øvrige Udvalg eller i alt Fald Udvalgets Flertal, men jeg vil forsøge at gjøre det kort, thi jeg har den Opsfattelse, som formodentlig deles af de fleste ærede Medlemmer, at der ikke vil komme Noget ud af Sagen i denne Session. Det tør formentlig anses som noget Givet, at denne Lov ikke vil kunne ventes at udkomme i den Skikkelse, som Udvalgets Flertal har foreslaaet at give den, og medens man under andre Omstændigheder maasse kunde have sat sig Haab til, at det gennem fortsatte Forhandlinger vilde være muligt at naa til en Overenskomst, navnlig med det andet Thing og Regjeringen, forekommer det mig, at saaledes som Forholdene stille sig for Diebliffet, er der liden eller rettere sagt slet ingen Udsigt til, at en saadan Overenskomst vil kunne tilveiebringes ved fortsatte Forhandlinger. Betingelsen for en saadan Overenskomst maatte jo være den, at man i det andet Thing trods den fremrykkede Tid vilde gjøre Sit til at mødes med Flertallets Ansuelser her i Thinget. Jeg tror imidlertid at turde gjøre den Bemærkning, at den, hos hvem Sagen skulde finde det værfeste Forsvar, skulde være den høitærede Minister, men jeg for mit Vedkommende vil ikke fortaenke den ærede Minister i, om han efter den hele Maade, hvorpaa denne Sag hidtil er bleven fremmet, ikke føler sig stærkt tilskyndet til at søge at bevæge det andet Thing til særdeles Kraftanstrengelser for at bringe det til yderligere Forhandlinger med dette Thing. Jeg mener altsaa, at der ikke er nogen Udsigt til, at der vil komme Noget ud af Sagen i denne Session. Jeg skal aldeles undlade at udtale Noget om; hvorvidt dette maa anses for at være heldigt eller uheldigt; og endmindre skal jeg tillade mig at udtale nogen Mening om; paa hvem Ansvaret maa falde, forsaavidt det maatte anses for at være uheldigt og bedrøveligt, at denne vigtige Sag nu ikke føres videre frem, saaledes som der syntes at kunne være Udsigt til, da Sagen denne Gang blev sat i Bevægelse fra Regjeringens Side. Da saaledes Forhandlingerne, efter min Opsfattelse ikke ville faa nogen videre praktisk Betydning, er

der jo, som sagt, ikke stor Opfordring til at dvæle længe ved den, navnlig hvor det kun gjælder om at klare den Stilling, som et enkelt Medlem indtager; men da jeg har været Medlem af Udvalget, tror jeg dog at skyldes det ærede Thing kortelig at antyde, hvorfor jeg har stillet mig, som jeg har stillet mig. Jeg skal da først bemærke, saaledes som allerede udtalt ved denne Sags første Behandling, at efter min Overbevisning er det urigtigt, naar man har talt, som om der tilkom Menighedernes Medlemmer en ligefrem Ret til at vælge deres Præst. Jeg kan ikke forstaa, at der kan være Tale om en saadan Ret for Menighedens Medlemmer, saalænge det fastholdes, og navnlig stærkt fastholdes igjennem Lønningelove, at Præsten er en Statsembedsmand. Saalænge Præsten er en Statsembedsmand, maa den øverste Statsstyrelse ligesaavel være berettiget til at gjøre sin Myndighed gjældende ved Beskikkelse af Præsterne, som med Hensyn til Beskikkelsen af andre Statsembedsmænd, og jeg vil føie til, at det ikke blot gjælder, naar man ser hen til Staten og Statens Ordning, at det forekommer mig, at det er en uholdbar Sætning, at Menigheden har en ubetinget Ret til at vælge sin Præst, men ogsaa naar vi tage Hensyn til de kirkelige Forhold, er det min Opsfattelse, at man ikke kan hævde den Sætning, at hver enkelt Menighed for sig, uden Hensyn til andre Menigheder, uden Hensyn til Kirken i det Hele og Kirkens Eenhed, bør kunne vælge den Mand til sin Præst, som de enkelte Menighedsmedlemmer ville have. Det forekommer mig at være en ligefrem Følge af, at vi ikke skulle have faa at se ligesaa mange Kirker som der er Menigheder i Landet, at den øverste Kirkestyrelse absolut maa og bør have Tilseende med og Indflydelse paa, hvem der bestilles til Præster rundt om i Landet i de forskjellige Menigheder. Naar jeg ikke destomindre har udtalt mig for og fremdeles er af den Mening, at det er rigtigt at give Menighederne Indflydelse paa, hvem der bestilles til deres Præst, saa er det begrundet i, at efter min Opsfattelse vil en Præst ikke kunne komme til at virke saaledes til Betsignelse for og med sin Menighed; naar